

EL JUDICI DELS VINT-I-UN¹

Lev Trotski

28 de febrer de 1938

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “El juicio de los veintiuno”, en, *Escritos*, Tom IX, Volum 1, Editorial Pluma, Bogotà, 1977, pp. 275-278.

Al febrer de l'any passat, amb ocasió del segon Judici de Moscou (Piatakov-Radek), que suposadament hauria d'haver corregit la mala impressió del primer (Zinoviev-Kamenev), declarí a la premsa: “Stalin s'assembla a un home que tracta de saciar la seua set amb aigua de mar. Es veurà forçat a preparar més fraus judicials, l'un rere l'altre.”

El tercer Judici de Moscou fou preparat durant un període més perllongat, i cal suposar que ha estat més elaborat que els anteriors. Durant les últimes setmanes, i a la vista de tot el món, s'han fet els preparatius internacionals. El notori article de Stalin (14 de febrer) sobre la revolució internacional, que sorprengué a molts per imprevist, té com a fi crear un ambient més favorable en els rengles de la classe obrera respecte al pròxim judici. Stalin volgué dir als obrers que si està afusellant tota la generació revolucionària, ho fa exclusivament en interès de la revolució mundial. El seu article no té un altre propòsit.

La mort del meu fill Lleó Sedov, que segueix envoltada de misteri, hauria d'ésser considerada, fins que es prove el contrari, com el segon acte de preparació del judici: calia, no importava a quin preu, silenciar un acusador informat i valent.

El tercer acte en la preparació fou l'intent del senyor Lombardo Toledà, Laborde i altres agents mexicans de Stalin, de silenciar-me en vespres del tercer judici, de la mateixa manera que el govern noruec ho féu després del primer judici (agost de 1936). Tals són els principals ingredients de la preparació!

L'acusació contra els vint-i-un es publica, de nou, només quatre dies abans del judici, a fi d'agafar desprevinguda l'opinió pública i d'impedir en l'estranger la publicació oportuna de refutacions.

Quant a la importància dels acusats, aquest judici sobrepassa al de Radek-Piatakov i s'apropa al de Zinoviev-Kamenev. En la llista d'acusats no hi ha menys de set antics membres del Comitè Central del partit, i inclou Krestinski, Bukharin i Rikov, exintegrants del *Politburó*, és a dir, de la institució que actualment constitueix el més alt poder del govern soviètic.

Després de la mort de Lenin, Rikov fou, durant més de cinc anys, el cap oficial del govern. Des de 1918, Bukharin fou l'editor de l'òrgan oficial del partit, *Pravda*, i des de 1926, el cap oficial de la Internacional Comunista. Més tard, després d'haver caigut en desgràcia, fou director d'Izvestia. Rakovski fou cap del govern ucraïnès, i més tard ambaixador a Londres i París. Krestinski, predecessor de Stalin com a secretari del Comitè Central del partit, fou després, durant diversos anys, ambaixador a Berlín. Quasi durant els últims deu anys, Iagoda ha estat al capdavant de la GPU com el sequaç de més confiança de Stalin i ha preparat completament el judici Zinoviev-Kamenev. Entre els acusats hi ha també més de sis exmembres del govern central.

De les nou persones que foren membres del Politburó en vida de Lenin, és a dir, reals dirigents dels destins de la Unió Soviètica, només hi ha un que no ha estat acusat: Stalin. Els restants han estat declarats agents de governs estrangers; i, a més a més, les acusacions es remunten a 1928 i àdhuc a 1918. Els russos blancs emigrats han acusat més d'una vegada Lenin, a mi i els altres caps bolxevics d'haver portat a terme la Revolució d'Octubre sota les ordres de l'estat major alemany. En aquests moments, Stalin està tractant de confirmar aqueixa acusació.

D'acord amb les seues tendències polítiques, els acusats que conec s'ubiquen en tres grups: a) Bukharin i Rikov, antics dirigents de l'Oposició de *Dreta*. El tercer cap d'aquest grup, Tomski, expresident dels sindicats soviètics, fou perseguit fins al suïcidi l'any passat. Des de 1923, l'Oposició de *Dreta* es trobà en lluita irreconciliable contra l'Oposició d'Esquerra, els anomenats trotskistes. Rikov, Bukharin i Tomski, colze amb colze amb Stalin, portaren avant tota la campanya per a destruir l'Oposició d'Esquerra; b) el segon grup es compon dels acusats que durant cert temps pertanyeren a l'Oposició d'Esquerra, com Krestinski, Rosengoltz, que no obstant ja s'havien passat a Stalin en 1927, i Rakovski, el qual tornà al camp del govern fa quatre anys; e) el tercer grup, que jo sàpia, es compon o de stalinistes actius o d'especialistes apolítics.

El nom del professor Pletnev fa una llum singular sobretot el judici. L'any passat fou detingut per *delinqüència sexual*. Tota la premsa soviètica en parlà obertament. Ara Pletnev ha estat inclòs en un judici a... l'oposició política. Pot considerar-se alguna de les hipòtesis següents: o se l'acusà de delinqüència sexual a fi d'obtenir les necessàries "confessions", o Pletnev és realment culpable de sadisme i espera obtenir el perdó mitjançant "confessions" dirigides contra l'oposició. Tal vegada durant el judici tindrem oportunitat de verificar aquestes hipòtesis.

Com pogué arribar Stalin a aquesta provocació contra l'opinió pública mundial? La resposta a aquesta pregunta lògica es compon de quatre elements: 1) Stalin la menysprea; 2) no llegeix la premsa estrangera; 3) els agents de la Komintern en tots els països només l'informen de les seues "victòries" sobre l'opinió pública;

4) les persones informades no s'atreveixen a revelar-li la veritat. D'aquesta manera inconscientment s'ha tornat víctima de la seua pròpia política, Està obligat a prendre aigua salada a fi d'apagar la set.

¹ “El judici dels vint-i-u”, *Socialist Appeal*, 12 de març de 1938.